

Spedalskhedsmissionen

1/2012

Kære læser!

Først godt nytår til bladets trofaste læsere og nye læsere, som måtte være kommet til.

Bestyrelse:

Jan Meyer, læge, Hobro, formand
Flemming Møller Mortensen,
sygeplejerske, MF, Skørping,
næstformand
Lisbeth Pedersen, bogholder,
Amager, kasserer
Asbjørn Hansen, sognepræst,
Svinninge
Kristian Jensen, skolepsykolog,
Aalborg

Redaktionsudvalg:

Jan Meyer
Asbjørn Hansen (ansvarshavende)
Kirkevej 6b, 4520 Svinninge
Tlf.: 59 26 51 65
E-mail: asha@km.dk

Kontor:

Administrator: Klaus Leonhardt
Skibbroen 6, 2. Postboks 13,
6200 Aabenraa
Tlf. 3529 4254. Fax 3529 4258
E-mail: info@spedalsk.dk
www.spedalsk.dk

Tryk: Øko-Tryk
Borrisvej 5b, 6900 Skjern
Tlf. 9694 0411

Forsidefoto: TLMI
Bagsidefoto: TLMI

Brugte frimærker sendes til:
Knud Grøndahl Mortensen
Stenlandsvej 25
2300 København S.

Spedalskhedsmissionen er ikke kun en humanitær hjælpeorganisation, der har som sit endelige mål, at få udryddet årsagerne til og konsekvenserne af spedalskhed. Under mit ophold i Thailand sidste år sammen med ledere af spedalskhedsmissionen fra hele verden blev det tydeligt, at arbejdet bæres frem i en kristen ånd og på et bibelsk grundlag. Det kristne fællesskab og trosliv fyldte en stor del af programmet. Hver dag mødtes vi til "bibeltime". Her kom den schweiziske præst, Joël Sommer - som arbejder i Elfenbenskysten - med et oplæg, hvorefter vi gik ud i grupper og drøftede de emner, han havde berørt.

I løbet af de tre dage konferencen varede, kom vi omkring tre emner:

1. Hvordan er Gud? Vi kan læse, at Gud straks efter syndefaldet opsøgte mennesket: "Adam, hvor er du?" Konklusionen må være, at Gud vil os.

2. Som kristen er du missionær. Du bærer et budskab med dig - ikke bare en livsstil.

3. Kristne skal - som det også er formuleret i Spedalskhedsmissionens vision - "stræbe efter at være som Jesus." Her talte Joël Sommer om rollemodellen: Gør mod andre, hvad du vil, at de skal gøre mod dig. Hvordan vil du selv behandles? Og hvordan ikke? Jesus lærer os, at kristne skal vise andre mennesker respekt. Vi skal være åbne overfor andre og ikke være bange for at byde nye ansigter velkomne i vores menigheder.

Det var berigende at være med i dette verdensomspændende fællesskab og opleve, hvordan budskabet er det, der samler og sender os.

Jan Meyer, formand for Spedalskhedsmissionens bestyrelse

Årsmøde 2012 i Herning

Spedalskhedsmissionen
vil gerne indbyde alle interesserede til landsmøde
lørdag den 14. april 2012
mellem 10.30 og 15.00
i Kirkecentret, Østre Kirkevej 1, i Herning

- Velkomst v. formand, Jan Meyer
- Birgitte Stieper fortæller om sit engagement i Dansk Missionsråds Udviklingsafdeling og de projekter, hvor de samarbejder med Spedalskhedsmissionen i Bangladesh.
- En gruppe personer fra Kirke til Kirke projektet har været på studietur i Bangladesh og vil fortælle om deres indtryk.
- Sognepræst, Asbjørn Hansen, der redigerer Spedalskhedsmissionens blad, vil fortælle lidt fra redaktørens bord og præsentere nogle af sine nye salmer.
- Nyt fra hovedkontoret v. Spedalskhedsmissionens administrator, Klaus Leonhardt

Spedalskhedsmissionen vil være vært ved et let morgenmadstraktement og frokost.

Kom og vær med – du kan allerede nu melde tid til ved at sende en e-mail på info@spedalsk.dk, ved at ringe på 3529 4254 eller ved at sende et brev. Husk at oplyse, hvor mange der tilmeldes og navn og adresse.

En fars dilemma

Af
Steen Møllgaard
Andersen
Sikonge, Tanzania

De hvide gummistøvler og den højpuldede hat gjorde det tydeligt for enhver, at han var af sukuma-stammen, og han kom selv med sin store datter til hospitalet i Sikonge.

Det var der alt sammen ikke noget usædvanligt ved. Og at de nogen tid inden havde været på det regionale hovedsygehus oppe i Tabora, hvor man ikke havde stillet diagnosen, selv om pletterne var både mange og store, ja, det var heller ikke usædvanligt.

Fortsat socialt stigma

Det usædvanlige var det dilemma, faderen stod i, da de var blevet oplyst om den rigtige diagnose: spedalskhed.

Den 14-årige pige var nemlig allerede blevet givet – eller i hvert fald lovet – bort som brud, og han havde for længe modtaget den aftalte pris: 14 køer. Prisen forekom mig i øvrigt høj, men pigen var stor og kraftig og så nok ud til at kunne tage godt fat i marken.

Nå, men den kommende mands familie var nu ved at blive utålmodig, for de havde allerede været holdt hen en tid, og de var begyndt at tænke, om der var snyd med i spillet. Hvis diagnosen kom denne familie for øre, ville de muligvis forlange, at handelen skulle gå tilbage, og det havde faderen ikke megen lyst til. 14 køer er trods alt 14 køer. At prøve at forklare familien kendsgerninger, såsom at spedalskhed kan helbredes og ikke er smittefarlig, så snart behandlingen er påbegyndt, ville næppe blive godtaget; det sociale stigma hvad angår spedalskhed er nemlig meget stort blandt sukumaerne.

Den foreløbige løsning var, at pigen blev indlagt på leprosariet. Den kommende svigerfamilie ville uden problem forstå, at hun jo så midlertidigt havde

lovligt forfald. Men man kunne jo ikke trække tiden hele det år, behandlingen varer, for så ville de trods alt begynde at undre sig og måske komme anstigende for at undersøge, hvad det hele i grunden var for noget.

Hjem med medicin

Kort efter starten af behandlingen kom der en såkaldt reaktion med hævelse og brænden i pletterne, og det vakte naturligt nok en vis uro. Reaktionen ses

Mændene fra området kan godt finde på at opsøge medicinmænd – såkaldte traditional healers – når de opdager, at de er blevet spedalske

ofte, og de klares som regel med kortison-tabletter. Således også denne gang, og det store smil kom atter frem.

Nogen tid efter tog faderen hende hjem med medicin til et par måneder. På trods af regler og aftale var det kun ham selv, der kom tilbage efter en ny forsyning. Han fortalte, at pigen havde det godt, og at det var aftalt med den anden part, at pigen kunne være hjemme hos ham, til behandlingen var afsluttet.

Og det var så det sidste, vi så og hørte til dem. Desværre. Sukumaerne er traditionelt nomader eller halvnomader, og de bor ofte langt inde i bushen, hvor det er svært eller umuligt at spore dem.

Pigerne bliver tidligt gift

Ægteskab for personer under 18 år er for øvrigt forbudt efter tanzaniansk lov; men det kniber oftest med håndhævelsen. Dog greb politiet for nylig ind ved et bryllup, man havde forsøgt at holde i hemmelighed i den berygtede bydel Usega lige over for Kidugalo, men pigen gik også stadig i skole.

Sukumaerne har tradition for tidlige giftermål for kvinderne - og for at have flere koner. I princip kan man have så mange som pengene - og køerne - rækker til. Som nævnt bor de ofte langt borte fra alfarvej, og dermed fra politi og retsvæsen. Jeg oplever tit, at sukuma-kvinder, der finder vej til min konsultation på sygehuset, kun taler lidt eller slet intet swahili.

Spil for galleriet

En anden sukuma - en granvoksen, yngre mand - kom sammen med sin svoger, og angiveligt havde han hverken opsøgt klinik eller hospital før. Diagnosen stod klart i samme øjeblik han trådte over tærskelen, men jeg undersøgte selvfølgelig fra top til tå og overbragte derefter diagnosen langsomt og skånsomt. De lod ganske forundrede.

Det tog en del overtalelse fra min side, før han gik med til at blive indlagt på leprosariet. Nye tilfælde bliver jo behandlet hjemme, men her var der komplikationer såsom problemer med at lukke øjnene.

De havde spillet godt, for ved et tilfælde fandt vi ud af, at de kort inden havde været på spedalskhedshospitalet i Kolandoto 300 km nordpå. Her var diagnosen oplyst, og de havde fået besked om at henvende sig i Sikonge, som de hører under.

Traditional healers

Når de havde gjort sig den umage at tage helt derop, var det naturligvis for at undgå at nogen lokal skulle se dem her og få nys om diagnosen. Igen: Stigma! Ved udskrivelsen kunne vi heller ikke på nogen måde få ham til at oplyse mere nøjagtigt, hvor han bor. Han skulle ikke nyde noget af, at vi pludselig kom anstigende, hvilket vi i øvrigt aldrig gør.

Inden han tog til Kolandoto, havde han opsøgt forskellige medicinmænd, og der var blandt andet blevet slået fem høns i ritualerne. At disse traditional healers er første valg, når der er problemer med helbredet, er uhyre almindeligt. Vi ser ofte, at patienter i poliklinikken har ar efter masser af små ridser på rad og række i huden over det sted, det er galt med, for eksempel mave eller knæ.

Der er altid noget nyt at lære og forundres over, når man lever i en anden kultur.

“Når patienterne har fået udleveret medicin, sker det ofte, at de ikke viser sig på hospitalet igen”, fortæller læge, Steen Møllgaard Andersen,

Abdul og Nurzahan

Så snart tegnene på spedalskhed var synlige på Abduls krop, begyndte landsbyens beboere at undgå både ham og hans familie. Abdul havde en grøntsagsbod, men kunne ikke længere tjene penge på den, da ingen i landsbyen ønskede at købe grøntsager af en mand, der var spedalsk.

Abdul oplevede at blive stigmatiseret, da han fik diagnosen spedalsk. Han er nu med i en selvhjælpsgruppe, og Spedalskhedsmissionen hjalp ham med et lille lån, så han kunne begynde sin egen butik.

Fotos:
Michael Bradley

Tigge på gaden

Abdul besluttede at flytte til Dhaka med sin familie, og de bor nu i et af de mange slumområder. Da de var ankommet til Dhaka, tog Abdul hen til et regerings-hospital, men selv om de diagnosticerede ham som spedalsk, forsynede de ham ikke med medicin. Abdul havde ikke noget job og var nødt til at tigge på gaden for at skaffe mad til sin familie.

Omfattende skader

En ansat i Spedalskhedsmissionen fik øje på ham på gaden og forstod straks, at han var spedalsk. Abdul blev bragt til Spedalskhedsmissionens hospital, hvor han fik medicin og påbegyndte en 12-måneders behandling. Desværre havde sygdommen allerede forårsaget omfattende skader på hans hænder og fødder.

Hellere selv tjene penge

Abdul kom med i en selvhjælpsgruppe og modtog starthjælp fra Spedalskhedsmissionen, så han sammen med sin kone, Nurzahan, kunne få gang i en lille butik i det slumområde, hvor de boede. Selv om han fik flere penge ved at tigge end ved at drive butikken, er han meget gladere nu. Han og Nurzahan kan godt lide at stå i butikken, og de tjener nok til at klare sig. De har tilbagebetalt et lån, de havde fået i selvhjælpsgruppen, og Abdul deltager fortsat i gruppens månedlige møder. Deres to døtre er nu gift og bor også i Dhaka, så de ser dem ofte. Abdul og hans familie er blevet accepteret blandt de andre i lokalområdet

og er ikke længere udsat for stigma eller diskrimination som før.

Ikke en forbandelse

Spedalskhedsmissionen har kørt nogle omfattende kampagner i slumområderne for at skabe opmærksomhed og informere omkring spedalskhed, og mange ved nu, at spedalskhed kan helbredes og ikke er en forbandelse, Gud har påført særligt dårlige mennesker.

”Før var jeg flov”, siger Abdul, ”men nu føler jeg mig værdig og stolt. Jeg er meget taknemmelig til Spedalskhedsmissionen for deres støtte”

